

ÚTOČNÍK

ANA HUANG

 BARONET

Útočník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Ana Huang

Útočník – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ÚTOČNÍK

ÚTOČNÍK

ANA HUANG

Milovat každou verzi sebe sama,
dokonce i ty, které chcete opustit.

POZNÁMKY K OBSAHU

Tento příběh obsahuje explicitní sexuální scény, vulgarismy a témata, která mohou být pro některé čtenáře citlivá.

POZNÁMKA AUTORA

Vezměte, prosím, na vědomí, že některé podrobnosti o Premier League byly pro účely příběhu upraveny.

PLAYLIST

So High School

Taylor Swift

Applause

Lady Gaga

Smooth Operator

Sade

London Boy

Taylor Swift

Who Do You Think You Are

Spice Girls

Piece of Me

Britney Spears

Paparazzi

Lady Gaga

Delicate

Taylor Swift

Can't Get You Out of My Head

Glimmer of Blooms

It's Gonna Be Me

*NSYNC

Into You

Ariana Grande

Love Letter to Japan

The Bird and the Bee

Unstoppable

Sia

Iris

The Goo Goo Dolls

Let Me Down Slowly

Alec Benjamin

Sweet Caroline

Neil Diamond

KAPITOLA 1

ASHER

NEMĚL JSEM STRACH ZE HRY, ale přesto jsem pociťoval tíseň.

Není nic horšího, než když se na vás dívá sedmdesát tisíc lidí a doslova na vás visí pohledem.

Když mi přihráli míč z levého křídla, do očí mi stékal pot. Jásot davu sílil a mně píchalo z nervozity v podbřišku.

Obvykle mě nadšení fanoušků povzbudilo. Koneckonců, když jsem vyrůstal, o takových chvílích jsem přece *snil*. Hrát na profesionálním hřišti, slyšet tisíce lidí skandovat mé jméno, být tím, kdo dovede svůj tým ke slávě.

Takové chvíle znamenaly, že jsem to zvládl a dokázal svým kritikům, že se mýlili – což se stalo už mnohokrát.

Koneckonců jsem byl Asher Donovan.

Ale dnes, v poslední minutě posledního zápasu sezony Premier League, jsem si připadal jenom jako Asher, který má za sebou nejnovější a nejkontroverznější přestup do Blackcastlu.

Byla to moje první sezona v týmu, zápas skončil remízou a v ligové tabulce jsme byli druzí za Holchesterm United.

Potřebovali jsme vyhrát, abychom si domů odvezli trofej, ale zatím se zápas měnil v katastrofu.

Tu zachycený míč, tu promarněná penalta. Byli jsme všude a já prakticky viděl, jak mi vítězství proklouzává mezi prsty.

Frustrace narůstala, když jsem se snažil protáhnout kolem uskupení holchesterských obránců. Bocci, Lyle, Kanu – znal jsem dobře jejich triky a oni znali zase ty moje.

To byl právě problém, když jste hráli proti svému starému týmu – neměli jste se kam schovat.

Bez možnosti úniku jsem předal míč dalšímu útočníkovi a snažil se nevnímat ubíhající čas.

Čtyřicet sekund.

Třicet devět.

Třicet osm.

Míč poskakoval mezi hráči, až se Vincent díky štěstí, ale zároveň i smůle dostal do protiútoku.

Jásot se pod tíhou mého napětí otupil do tichého řevu.

Sedmnáct.

Šestnáct.

Patnáct.

Byl jsem v ideální pozici, aby mi přihrál. Měl jsem jasnou šanci na gól, ale viděl jsem, jak Vincent očima hledá někoho na hřišti, *kohokoli* jiného, komu by mohl přihrát.

Puls mi bušil v rytmu tikajících hodin.

No tak, ty parchante.

Nikdo jiný tam *nebyl*.

Byl jsem jediným hráčem z našeho týmu, kdo mohl v té chvíli skórovat. Vincent to musel také vidět, pro-

tože se znatelně zaťatou čelistí nakonec odkopl míč ke mně.

Dav přímo šlel, ale bylo už pozdě.

Vincentovo drahocenné zaváhání na pár vteřin dalo Holchesteru příležitost a dostali se k míči dřív než já.

Hřištěm se rozléhalo úpění davu.

Zamrkal jsem skrz pot a snažil se soustředit, ale posměšné pohledy mého bývalého týmu a záře jasných světél mě dezorientovaly tak, jak jsem to zatím nepocítil od *toho* zápasu před mnoha měsíci.

Pět.

Pokus o znovuzískání míče se nezdařil.

Čtyři.

V hlavě se mi míhaly novinové titulky a úryvky z televize. *Zrádce. Jidáš. Zaprodanec.* Stál jsem za ten rekordní přestup za 250 milionů liber, nebo jsem byl nejdražším omylem v historii Premier League?

Tři.

Nějakým zázrakem jsem na druhý pokus míč nakonec trefil.

Dva.

Není čas na přemýšlení.

Jedna.

Kopl jsem do něj.

Míč odletěl do dálky za zvuků závěrečného hvizdu a stadion utichl tak, že jsem slyšel, jak mi v uších buší krev.

Všichni kolem mě stáli jako omráčení, zatímco hráči Holchesteru skákali a oslavovali.

Bylo po všem.

Prohráli jsme.

Moje první sezona s Blackcastlem – ta, ve které ode mě všichni očekávali, že přinesu domů nějakou trofej – skončila a my jsme *prohráli*.

Okolí se mi rozmazalo do tlumeného proudu hluku a pohybu a já jsem sotva vnímal bolest svalů nebo utěšující poplácání spoluhráče po zádech.

Skoro nic jsem necítil.

Během naší cesty do šatny nikdo nepromluvil, ale strach byl hmatatelný.

Jediná věc, která byla horší než prohraný zápas, byla konfrontace s koučem, který nám sotva dal šanci si sednout, než vybuchl.

Frank Armstrong byl legendou fotbalového světa. Jako hráč se proslavil řadou hattricků v devadesátých letech, jako manažer byl známý svým inovativním přístupem k vedení a temperamentem, který se naplno projevil, když se do nás pustil.

„Takhle standardně hrajete?“ zeptal se. „Co to je za úroveň? Protože vám řeknu, že tohle se ani zdaleka neblíží úrovni Premier League. Jsou to podělaný sračky!“

Nedostatek soustředění, příšerná týmová práce, žádná soudržnost – dotkl se všech problémů, které nás trápily od mého přestupu v polovině sezony, a člověk nemusel být génius, aby věděl proč.

I když nám kouč nadával, pohledy se stáčely na mě a Vincenta, který seděl na opačné straně místnosti.

Dynamika týmu byla v prdeli od chvíle, kdy jsem nastoupil. Částečně to byl přirozený důsledek začlenění nového člena do pevně semknutého klubu, z větší části se jednalo o to, že já, nejlepší střelec ligy, a Vincent, hvězdný obránce a kapitán týmu, jsme jeden druhým pohrdali.

Hráli jsme na různých pozicích, ale naše rivalita byla nechvalně známá.

Byl jedinou opravdovou konkurencí, kterou jsem měl, pokud jde o tisk, postavení a sponzoring – což jsou v našem světě důležité věci – ale naše rivalita se umocnila po tom, co se stalo na posledním mistrovství světa.

Pád na zem. Rvačka. Červená karta.

Snažil jsem se na to nemyslet. Kdybych to udělal, mohl bych ho praštit do obličeje a pochyboval jsem, že by mě za to kouč ocenil uprostřed jeho řeči o týmové práci.

„DuBois! Donovan!“

Při zvuku svého jména jsem zvedl hlavu a Vincent udělal totéž.

Kouč zřejmě ukončil svůj proslov, protože zbytek týmu se odploužil převléknout, zatímco nás trenér probodl pohledem.

„Do mé kanceláře. *Hned.*“

Beze slova jsme ho poslechli. Nebyli jsme hloupí.

„Chcete si tipnout, proč jsem sem zavolaal zrovna vás dva?“ Kouč nepočkal, až se dveře úplně zavřou, a pokračoval ve své řeči.

Vincent a já jsme mlčeli.

„Na něco jsem se vás ptal.“

„Protože jsme prohráli,“ řekl jsem. Při slově *prohráli* se mi sevřel žaludek.

Všichni nesnášeli prohry, ale ta dnešní byla pro mě obzvlášť těžká, protože jsem věděl, že je spousta lidí, kteří mi vyloženě přejí, abych to v Blackcastlu posral – konkrétně fanoušci Holchesteru United, kteří mě nenáviděli za to, že jsem přestoupil k jejich největšímu rivalovi.

V dětství jsem měl spoustu odpůrců – učitele, kteří si mysleli, že nikdy nic nedokážu, fotbalové fanoušky, kteří se domnívali, že má hvězda se jen mihne a brzy pohasne, novináře, kteří hledali špínu v každé části

mého života – a já nemohl vystát, že všichni ti kritici mají pravdu.

„Ne. Není to proto, že jsme prohráli,“ odvětil kouč. „Je to proto, že vy dva jste ti, ke kterým zbytek týmu nejvíce vzhlíží, ale vy jste nechali svou hloupou rivalitou ovlivnit vaši hru. Nejhorší je, že to má vliv i na morálku.“

Pod jeho pohledem jsme se sesunuli na svá místa.

„Věděl jsem, že si budete muset zvyknout na novou situaci, ale myslel jsem, že se s tím vyrovnáte a všechno vyřešíte, protože jste dospělí. Nicméně to vypadá, jako bych jednal s dětmi, protože jsme tady, po sezoně, a nemáme nic, co bychom ukázali, kromě řady chyb, kterým se dalo snadno vyhnout, kdybyste se naučili, jak *má vypadat zatracená týmová práce!*“ Koučův hlas se s každým slovem zvyšoval, až řval tak, že byl slyšet i mimo místnost.

Tlumený hovor ze šatny znatelně utichl a mně se po tváři rozlila červeň studu. Koučovo zklamání bylo téměř stejně nesnesitelné jako nevyhrát ligu. V dětství jsem ho zbožňoval a možnost pracovat s ním byla hlavním důvodem, proč jsem podal žádost o přestup.

Takhle jsem si konec naší první společné sezony nepředstavoval. Vincent se vedle mě zavrtil. „Kouči, já...“

„S tebou budu hned pokračovat,“ přerušil ho. „Co to sakra bylo v posledních dvaceti vteřinách? Donovan byl *přímo tam*. Měl jsi mu ten zatracený míč přihrát, když jsi měl příležitost. Vidím šanci, přihraju. To je základ fotbalu!“

Vincent semkl rty. Nemohl říct nahlas to, co jsme všichni věděli: nepřihrál míč hned, protože nechtěl, abych vstřelil vítězný gól. Média by ten kop přehrávala pořád dokola a já bych získal veškerou slávu, která by s tím byla spojená. Vincent by to neunesl.

Sobecký hajzl. Nepřemýšlel jsem o tom, zda bych na jeho místě udělal totéž.

Koučův pohled se zúžil. Byl manažerem klubu dost dlouho na to, aby pochopil Vincentovu motivaci, aniž by ji vyslovil.

„Když se chcete chovat jako děti, budu se k vám chovat jako k dětem,“ řekl. „Obvykle nechávám mimosezonní přípravu na jednotlivých hráčích, ale ne tohle léto. Tentokrát půjdete oba trénovat do Královské baletní akademie. Společně.“

„Cože?“

Vincent a já jsme vybuchli současně.

Můj pud sebezáchovy nebyl dostatečně silný, abych se udržel. Kluby téměř *nikdy* nediktovaly, jak konkrétně máme trávit mimosezonní období. Hráči pocházeli z celého světa, což znamenalo, že v létě měli možnost odjet domů, navštívit své rodiny a trénovat podle svých představ.

„Už jsem mluvil s ředitelkou Akademie. Souhlasí,“ řekl kouč. „Nechtěl jsem vám předtím nic říkat, protože jsem chtěl vidět, jestli se vy dva náhodou nedokážete do posledního zápasu vzchopit a kurva vyhrát. Neudělali jste to, a tak budete v létě chodit na soukromé lekce ke stejné instruktorce. Je jednou z nejlepších na Akademii a má dobré znalosti o fotbale. Budete ve správných rukách.“

Nechtěl jsem být v jiných zatracených rukách než ve svých. Proti baletu jsem nic neměl. Ačkoli jsem nikdy netrénoval pomocí baletních metod, znal jsem hráče, kteří to zkusili a pochvalovali si to, protože se zlepšila jejich síla, flexibilita a technika práce nohou.

Tréninkový plán jsem si ale už sestavil a nepotřeboval jsem, aby mi ho někdo cizí narušil a říkal mi, co mám dělat.

Vincent se napřímil a jeho tvář zbledla. „Neříkejte mi, že ona...“

„Vaší instruktorkou bude Scarlett DuBoisová.“ Kouč se bezděky usmál. „Není zač.“

DuBoisová? Jako...

„Vincentova sestra?“ vyprskl jsem. „Děláte si legraci? To je střet zájmů!“

Vincentovu sestru jsem nikdy neviděl ani nepotkal, i když jsem ho slyšel o ní mluvit. Ti dva si byli blízcí, což mi nehrálo moc do karet. Nepotřeboval jsem, aby se proti mně sourozenci DuBoisovi společně spikli.

„Nechci trénovat se svou sestrou,“ řekl Vincent. „To není... *ne*.“

„Je dobře, že do toho nikdo z vás nemá co mluvit.“ Kouč už neřval, i když zněl pořád dost stroze. „Ředitelka mě ujistila, že je pro tenhle úkol tou správnou osobou a že nedovolí, aby její práci ovlivňovaly osobní vazby. Věřím jí. To znamená, že vy dva *budete* trénovat se Scarlett a vy to *budete* brát vážně. A pánové?“ Upřel na nás varovný pohled. „Až se vrátíte, tak mě přesvědčte, že jste sakra schopní pracovat společně, a ne proti sobě, jinak budete sedět na lavičce. Je mi jedno, jestli jste kapitán nebo nejlepší střelec týmu. Rozumíte?“

„Ano, pane,“ zamumlali jsme.

Kouč byl rozhodnutý. Neexistovalo nic, co bychom mohli udělat nebo říct, abychom se z toho vykroutili, což znamenalo, že se sourozenci DuBoisovými zůstanu po celé léto.

Zatnul jsem zuby.

O Scarlett DuBoisové jsem toho moc nevěděl, ale vzhledem k tomu, že byla příbuzná Vincenta, jsem měl v jedné věci jasno: Nechtěl jsem ji mít rád.

Ani trošku.

KAPITOLA 2

SCARLETT

„TEĎ TROCHU ZRYCHLÍME. Vзад, stranou, vзад, stranou.“

Procházela jsem studiem a opravovala studentům držení těla. „Nepřecházejte dozadu. Nyní demi-plié...“

Bolela mě noha, ale nevšímalá jsem si toho. V porovnání s opravdovým záchvatem, který může trvat dny, týdny nebo měsíce, se to dalo zvládnout a do konce hodiny zbývalo jen deset minut. To už nějak vydržím.

Ve studiu panovalo ticho, byl slyšet jen můj hlas a klavírní hudba, která dodávala pohybům rytmus. Učila jsem pokročilé a masterclass a na této úrovni byli studenti tak soustředění, že by mohla vybuchnout atomová bomba, a oni by si toho ani nevšimli.

Sama jsem bývala jedním z těchto studentů, a i když jsem učila ráda, přála jsem si, abych mohla vrátit čas a stala se při výuce zase studentkou. Tehdy bylo všechno tak jiné a...

Přestaň. Už žádná sebelítost, pamatuješ?

Zavrtěla jsem hlavou a znovu se soustředila na úkol.

„Zrychli rytmus, Jenno. Akcent nahoru...“ Zarazila jsem se, když bolest v noze zesílila, ale pak zase naštěstí rychle přešla. „Dobře. Otevřete se víc do strany na stojné noze.“

Posledních pět let jsem žila s víceméně neustálou bolestí a únavou, takže jsem to až do konce hodiny nějak vydržela.

Přesto mě stálo veškerou energii, abych po hodině rychle nevyhнала studenty ven, abych si mohla odpočinout a v klidu si sednout.

Alespoň na chvíli. Jen abych se mohla nadechnout.

„Promiňte, slečno DuBoisová?“

Zvedla jsem hlavu. Emma stála přede mnou a rukama si pohrávala nejprve se sukní a pak s výstřihem trikotu.

„Promiňte, že vás obtěžuji, ale mám pro vás novinky.“ Její obvyklou zdrženlivost nahradilo vzrušení. „Pamatujete si, jak jsem se minulý týden zúčastnila konkurzu na *Louskáčka*? Dnes zveřejnili seznam herců. Budu hrát Cukrovou vílu!“

„Panebože,“ vykřikla jsem a zakryla si rukou ústa. „Gratuluju! Emmo, to je úžasné.“

Nebyla to zrovna odpověď profesionálky, ale Emma byla mou studentkou už léta, a i když jsme si technicky vzato neměli hrát na oblíbence, tajně patřila k mým favoritům. Tvrdě pracovala, měla skvělý přístup a ke svým spolužákům se nechovala jízlivě, ani se je nesnažila trumfnout.

Louskáček byl její oblíbený balet. Jestli si někdo zasloužil nejprestižnější roli, byla to ona.

Byla jsem jedním z porotců na konkurzu, ale nikdo z nás neznal konečné obsazení, dokud ho režisér neoznámí. Ještě jsem si nezkontrolovala e-maily, takže jsem to nevěděla.

„Děkuju. Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ řekla Emma bez dechu. „Je to takový splněný sen a bez vás bych to nedokázala. Ráda bych... tedy, pokud máte čas, byla bych ráda, kdybyste přišla na premiéru. Víím, že je teprve květen a premiéra je až v prosinci, a víím, že obvykle nechodíte na školní představení, ale stejně se pro jistotu raději ptám.“ Zčervenaly jí tváře. „Bude to opět v divadle ve Westbury.“

Divadlo ve Westbury.

Při tom jméně se mi podlomila kolena.

Emma měla pravdu. Nikdy jsem nechodila na školní představení, protože se vždy konala ve Westbury.

Chtěla jsem své studenty podpořit, ale při pomýšlení, že bych se měla k tomu divadlu jen přiblížit, mě zachvátila panika.

„Nemusíte chodit,“ řekla Emma, která zjevně vycítila mou změnu nálady. Kousla se do spodního rtu. „Je to o prázdninách, takže chápu...“

„Ne, tak to není.“ Přinutila jsem se k úsměvu. „Ráda bych se zúčastnila, ale možná budu mimo město. Ještě to nevím jistě. Dám ti vědět.“

Lhala jsem jí nerada, ale bylo to lepší než říct, že bych se raději bodla do nohy, než abych vstoupila do Westbury.

V divadle na mě cíhalo příliš mnoho vzpomínek na to, co jsem milovala a ztratila.

„Dobře.“ Emma se znovu rozzářila. „Tak se uvidíme příští hodinu?“

„Samozřejmě. Ještě jednou gratuluju.“ Tentokrát byl můj úsměv upřímnější. „Cukrová víla je obrovská role. Měla bys být na sebe hrdá.“

Počkala jsem, až se zavřou dveře a Emma odejde, a pak jsem se roztřeseně nadechla a svezla na podlahu.

Bolest v noze se změnila v intenzivní, pronikavé bodání, jako by pouhá zmínka o Westbury můj stav ještě zhoršila.

Nádech, raz, dva, tři.

Výdech, raz, dva, tři.

Nesnášela jsem léky, a tak jsem nepříjemné pocity rozdýchávala, místo abych sáhla po pohotovostním balíčku, který jsem měla schovaný v tašce.

Naštěstí se příznaky v průběhu let hodně zlepšily díky změně životního stylu a pečlivému zvládání stresu. Nebylo to jako měsíce bezprostředně po nehodě, kdy jsem sotva vstala z postele, ale ani tohle nebyla procházka růžovým sadem.

Nikdy jsem nevěděla, kdy přijde bolest nebo únava. Musela jsem být neustále ve střehu, ale víceméně jsem se s tím naučila žít. Buď jsem se musela přizpůsobit, nebo se mohla válet v posteli, a já jsem se válela už tolik, že by mi to stačilo na celý život.

Zazvonil mi telefon. Zvedla jsem ho, aniž bych zkontrolovala číslo volajícího; v mých kontaktech byla pouze jedna osoba, která měla toto vyzvánění.

„Lavinia tě chce vidět ve své kanceláři,“ vyhrkla na mě hned Carina. „Neboj, nejsou to žádné špatné zprávy.“ Na chvíli se odmlčela. „Teda aspoň myslím.“

Překvapilo mě to tak, že jsem na chvíli přestala myslet na bolest. „Počkej. Vážně?“

Lavinia byla ředitelkou Akademie a dost možná tou nejděsivější osobou, jakou jsem kdy potkala. Pracovala jsem tu čtyři roky a nikdy jsem neslyšela, že by měla nějakou neplánovanou schůzku.

To nemůže být nic dobrého.

„Ano.“ Carina ztišila hlas do šepotu. „Snažila jsem se zjistit víc, ale ona o tom *zatvrzele* mlčí. Jen mi teď

řekla, že ti mám vyřídit, abys za ní zašla, jakmile ti skončí hodiny.“

„Ano.“ Polkla jsem. „Bože, vyhodí mě.“

Je to proto, že se odmítám účastnit představení Akademie? Nebo si myslí, že jsem špatný týmový hráč? Spolupráce s ostatními mi moc nejde, ale to je jen proto, že lidé jsou tak...

„Ne! Samozřejmě že ne. Jestli vyhodí tebe, bude muset vyhodit i mě,“ řekla Carina. „Jsme jako sestry a obě víme, že si nemůže dovolit ztratit svou nejlepší instruktorku a svou věrnou asistentku. Znáš totiž všechna její hesla v počítači.“

I když jsem pociťovala úzkost, musela jsem se pousmát. Vždycky věděla, jak mi zlepšit náladu.

Po nehodě jsem ztratila spoustu „přátel“, ale Carinu jsem poznala před třemi lety, když nastoupila do Akademie jako Laviniina výkonná asistentka. Hned první den jsme se sblížily díky naší společné lásce k laciným reality show a skládání puzzle a od té doby jsme byly nejlepší přítelkyně.

„Tak já už jdu,“ řekla jsem. „Brzy se uvidíme.“

S trhnutím jsem se postavila, ale bolest postupně opět ustupovala do zvladatelného stavu. Nebo jsem si to všechno jen myslela a zvládala to pod stresem z neplánovaného setkání s ředitelkou.

Když jsem přišla, Carina zrovna telefonovala, ale jakmile jsem zaklepala na dveře ředitelny, popřála mi *hodně štěstí* a ukázala mi vztyčený palec.

„Pojď dál.“

Vstoupila jsem dovnitř s opatrností člověka, který se přibližuje k rozzuřenému býkovi.

Laviniina kancelář byla stejně úhledná a naleštěná jako ona sama. Obrovská okna měla výhled na areál Akademie a na stěně naproti dveřím dominovala umně

uspořádaná galerie fotografií. Zachycovaly slavnou bývalou primabalerínu ve všech fázích její kariéry, od rozkvétající dívenky přes mezinárodní hvězdu až po legendu na odpočinku.

Sama Lavinia seděla za svým stolem, vlasy měla stažené do drdolu, brýle posazené na elegantním nose a listovala si dokumenty.

„Prosím, posad' se.“ Gestem ukázala na židli naproti sobě.

Poslechla jsem a snažila se zkrotit nervozitu, což se mi vůbec nedařilo.

„Ani jedna nemáme času nazbyt, takže přejdu rovnou k věci.“ Lavinia nikdy nechodila kolem horké kaše. „Uzavřeli jsme dohodu s fotbalovým klubem Blackcastle, že s nimi v létě budeme spolupracovat na speciálním tréninkovém programu. Chci tě do něj zapojit.“

Otevřela jsem pusu. Ze všeho, co jsem si představovala, že řekne, se fotbalový tréninkový program umístil na posledním místě.

Připouštím, že v minulosti jsem podobné programy vedla, ale většinou šlo o týmy první nebo druhé ligy, ne o zatracenou Premier League.

„Tím zapojením myslíte...“

„Budeš je trénovat. Jsi jednou z mých nejlepších instruktorek a ve fotbale se dobře vyznáš,“ řekla Lavinia. „Věřím, že odvedeš skvělou práci.“

Kousla jsem se do kloubu prstu a odmítala tomu uvěřit. Věděla jsem přesně, co má na mysli tým, když říká, že „se ve fotbale dobře vyznám“. Koneckonců můj bratr je kapitánem Blackcastlu.

Nicméně jakkoli jsem měla ráda jeho i ten klub, nechtěla jsem trénovat jeho ani jeho spoluhráče. Většina fotbalistů byla arogantní, nesnesitelná a sobecká.

Vím totiž, o čem mluvím – s jedním jsem chodila.

Vincent byl jedinou výjimkou v mých anti-fotbalových názorech, a to jen proto, že patřil do rodiny.

„Je to pro mě velká čest,“ řekla jsem opatrně. „Ale v létě už mám spoustu práce a myslím, že jsou instruktoři, kteří by se pro tuto roli hodili mnohem lépe. Nebyl by tam takový střet zájmů.“

Lavinia pozvedla obočí. „Chceš říct, že nemůžeš kvůli profesionalitě odložit osobní pocity?“

Zatraceně. Nechala jsem se lapit do její pasti, kterou jsem měla předvídat.

„Ne, samozřejmě že ne. Jen se jednoduše snažím předpovídat problémy, jak by to někteří lidé mohli vnímat.“ Vymluvila jsem se na první možnou věc, co mě napadla. „Nechci být obviňována, že někomu nadřžu.“

„Vyřeším všechny potíže, které by mohly nastat.“ Lavinii mé vysvětlení nijak nezaskočilo. „Jestli ti to pomůže, budeš trénovat jen dva hráče, ne celý klub.“

Zamrkala jsem, během pěti minut jsem dvakrát viděla jen mlhu. To musel být rekord.

Přišlo mi divné, že Blackcastle požaduje, aby jeho hráči zůstali po sezoně v Londýně, ale vzhledem k jejich včerejšímu výkonu jsem si myslela, že jde o nějakou zvláštní výjimku.

Trénink pro dva hráče byl úlevou i obavou zároveň.

„Předpokládám, že můj bratr je jedním z těch dvou hráčů,“ řekla jsem. V opačném případě by Lavinia otázku střetu zájmů popřela. „Kdo je ten druhý?“

Než odpověděla, na chvíli se odmlčela. „Asher Donovan.“

Sevřel se mi žaludek. „*Asher Donovan?*“ Nedokázala jsem potlačit údiv. „Chcete, abych Vincentovi a Asherovi dávala celé léto soukromé lekce? Vždyť se přitom pozabíjí!“

Už jsem přestala počítat, kolikrát jsem musela poslouchat Vincentovy řeči o Asherovi, a na internetu se neustále řešilo, který z nich je lepší hráč. Myslela jsem si, že srovnání jsou nespravedlivá vzhledem k tomu, že hráli na různých pozicích, ale lidé je rádi stavěli proti sobě.

Začalo to už před lety, kdy v nevinné anketě na webu *Match* měli lidé vybrat nejlepšího nadějného fotbalistu. Asher vyhrál o jeden bod nad Vincentem, což mého bratra rozzuřilo. Od té doby se jejich rivalita vystupňovala a zahrnovala i to, kdo dostával více peněz (Asher), kdo měl nejvíce sponzorských smluv (Vincent) a kdo vyhrál nejvíce Zlatých míčů (Asher, ačkoli měli stejný počet nominací). Vyvrcholilo to na posledním mistrovství světa, kdy Asherova červená karta změnila jejich spor v něco ještě ostřejšího.

„Součástí tvé práce bude zajistit, aby se navzájem nepozabíjeli.“ Laviniina tvář trochu zjihla. „Uvědomuju si, že je ode mě nefér, že jsem to na tebe vybalila tak narychlo, ale když mě Frank oslovil, domluvili jsme se na tom, že tu dohodu budeme co nejdéle držet pod pokličkou, aby se zabránilo úniku informací.“ Frank byl manažerem Blackcastlu. „A také se definitivně rozhodl až po včerejším zápase.“

Chápala jsem ty důvody, ale to neznamenal, že se mi to musí líbit. Popravdě čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc se mi svíral žaludek.

Bylo snadné pochopit, proč si Frank Armstrong vybral mého bratra a Ashera. Jejich nevraživost vedla k mnoha problémům a vyústila v prohru Blackcastlu v letošním ročníku Ligy. Panovaly mezi nimi nepřátelské vztahy, i když měli zrovna dobrý den, a Frank zjevně chtěl, aby si to vyříkali tím, že je donutí trénovat spolu.

To bylo všechno v pořádku, ale bohužel to znamenalo, že jsem se ocitla uprostřed toho všeho.

Asher Donovan. Ze všech lidí na světě musel být tím druhým hráčem právě on. Byl idolem mnoha žen a nebýt mé loajality k Vincentovi, mého přísného pravidla „fotbalisté už ne“ a jeho pochybné pověsti, mohl by být i tím mým.

Asher byl obecně považován za nejlepšího fotbalistu na světě. Útočník, který hrál stejně působivě, jako vypadal, spasitel, jehož góly nesčetněkrát zachránily tým od porážky. Přes všechnen svůj talent na hřišti se však mimo něj utápěl v kontroverzích. Autonehody, večírky, časté střídání žen – to vše bylo potravou pro bulvár, kterou veřejnost hltala jako sladkosti na dětské oslavě.

Nikdy jsem se s ním nesetkala osobně, ale pokud měli ostatní hráči spasitelský komplex, dokázala jsem si představit, jak obrovský byl ten jeho.

„Můžu něco říct nebo udělat, abych se z toho vyvlekla?“ zeptala jsem se s nadějí.

Lavinia pozvedla obočí o další centimetr.

Zadržela jsem povzdech. *To jsem si myslela.*

„Lekce začínají příští pondělí,“ řekla. „Fotbalisty jsi trénovala už dříve, takže drobné úpravy předchozích tréninkových plánů by měly postačit. Také jsem se dívala na tvůj letní rozvrh a podle potřeby ho upravila. Máš ještě nějaké otázky?“

Nenápadně mi dávala najevo, že už jsme domluvily.

„Ne,“ řekla jsem. „V pondělí budu mít připravený finální tréninkový plán.“

„Dobře.“ Lavinia se vrátila ke svým papírům. „Děkuju, Scarlett.“

Dobře, tohle už bylo *jasné* propuštění.

Když jsem vyšla z její kanceláře, Carina už na mě

čekala s kabelkou v ruce. Bylo půl sedmé, což znamenalo, že je oficiálně po pracovní době.

Jakmile mě uviděla, ušklíbla se. „Až tak špatné?“ Uměla číst v mém výrazu lépe než kdokoli jiný.

„Povím ti o tom u skleničky,“ řekla jsem. „Potřebuju ji. Opravdu hodně.“

KAPITOLA 3

ASHER

„O STO LIBER, že se s Duboisem porvete do konce měsíce,“ prohlásil Adil. „Wilson, bereš tu sázku?“

„V žádném případě,“ řekl Noah suše. „Vynech mě laskavě ze svých sázek. To nikdy nekončí dobře.“

„Nemám ponětí, co tím myslíš, a uráží mě, že se mnou před létem loučíš těmito slovy.“ Adil se chytil za srdce. „Až poletím domů, vzpomenu si na ně. Budou bolet.“

„To je dobře. Aspoň přestaneš v příští sezoně rozmýchávat sračky.“

„Takhle se mluví se spoluhráčem? Jaký příklad dáváš své dceři?“

„Ano, mluvím, a moje dcera tu není,“ řekl Noah. Zavrtěl jsem hlavou.

Noah, Adil a já jsme byli u Naštvaného divočáka, naší oblíbené hospodě, na posledním setkání, než odletíme domů do USA a do Maroka. Bylo to den po naší katastrofální prohře s Holchesterem, ale všichni už slyšeli o tom, jak trenér donutil Vincenta a mě, abychom spolu v létě trénovali.

Pozval jsem je do baru v naději, že mi pomůžou se rozptýlit, ale měl jsem to tušit. Adil považoval mou situaci za vtipnou a s Noahem to ani nepohnulo.

Hovada. „Objednám nám další rundu,“ řekl jsem. „Hned jsem zpátky.“

Adil se přesunul k Noahovi a začal ho otravovat kvůli jeho neexistujícímu milostnému životu a Noah byl příliš zaneprázdněný jeho ignorováním, než aby udělal víc, než jen přikývl na má slova.

Zamířil jsem k baru. Několikrát se na mě hosté úkosem podívali a padlo i pár uštěpačných poznámek, ale nikdo se otevřené konfrontace nedožadoval.

To byl důvod, proč fotbalisté milovali Naštvaného divočáka, kde se podávalo silné pití, levné jídlo a žádné kecy kolem. Platil zde přísný zákaz fotografování, autogramiád a rvaček, který prosazovala trojice vyhazovačů obřích rozměrů a nejprísrnější majitel na této straně Temže.

Poslední člověk, který porušil jeho pravidla, byl vyhozený na dlažbu (doslova) a dostal doživotní zákaz.

Objednal jsem si u baru a rozhlédl se po hospodě. Skupinka žen na mě bezostyšně zírala zpoza rohu a chichotala se, zatímco kolemjdoucí pár mě probodával dvojím pohledem. Dívka otevřela ústa, ale nestihla promluvit, než ji její přítel odtáhl a přes rameno po mně střelil opovržlivým pohledem.

Všechno jsem to bral s nadhledem. Pohledy a šepotání k tomu patří a alespoň tu nebyli žádní paparazzi, kteří by mě chtěli natchytat.

„Tady máš.“ Mac, majitel podniku, ke mně přistrčil dva půllitry (pro mě a Noaha) a jednu kolu (pro Adila). „Tentokrát to kurva nevylej.“

„No tak, Macu, pořád se zlobíš kvůli tomu minulýmu týdnů? Jukebox jsme ve skutečnosti nerozbili.“

Naštvaný divočák byla jedna z mála hospod s jukeboxem a Mac na něj byl velmi hrdý.

Podíval se na mě a zamračil se. Celebrity mu byly ukradené a filmovou hvězdu dokázal sežvýkat stejně jako jakéhokoli průměrného týpka. Proto jsme ho milovali.

Ušklíbl jsem se. „Žádné rozlévání. Chápu.“

Oběma rukama jsem pobral tři sklenice, otočil se – a hned jsem jednu z nich vylil na osobu stojící za mnou.

Na svou obranu musím říct, že tam o vteřinu dřív nebyla a stála tak blízko, že jsem se jí nemohl včas vyhnout, pokud bych neměl oči i vzadu na hlavě.

„Ježíši Kriste!“ Mac za mnou vybuchl, zatímco dívka spustila řetězec nadávek tak barvitých, že by se červenal i námořník.

Nikdy by mě nenapadlo, že tak křehká bytost dokáže spojit taková slova takovým způsobem. Bylo to ohromující.

„Do prdele, promiň.“ Odložil jsem sklenice, popadl hrst ubrousků a snažil se jí pomoci vyčistit košili. „Neviděl jsem tě za sebou.“

„To mi došlo. Já –“ Podívala se na mě a výraz, který se jí objevil ve tváři, by působil komicky, kdyby ho nenamířila na mě. „Ty.“

Obočí mi povyskočilo. Byl jsem zvyklý vyvolávat u opačného pohlaví různé reakce, ale zděšení mezi ně obvykle nepatřilo.

„Už jsme se někdy setkali?“ zeptal jsem se. To „ty“ znělo trochu osobně.

Byl jsem si téměř jistý, že jsme se nikdy neviděli. Protože pokud ano, pamatoval bych si ji.

Byla opravdu moc krásná. Měla lesklé černé vlasy, smetanovou pleť, světle šedé oči lemované hustými

řasami – vypadala jako klasická hollywoodská hvězda ve stylu Avy Gardnerové a Hedy Lamarrové.

Nešlo však jen o její vzhled. Během své kariéry jsem potkal spoustu krásných žen, ale na téhle dívce bylo něco zvláštního... i v košili a džínách politých od piva z ní vyzařovala elegance, která se nedá koupit ani naučit. Museli jste se s tím narodit.

„Ne, nepotkali jsme se,“ řekla. „Ale vím, kdo jsi.“ Její tón naznačoval, že to nemusí být nutně dobře.

Zajímavé. Možná byla fanouškem Holchesteru.

Doufám, že ne.

„No, tak to mi přijde trochu nefér, že ty znáš moje jméno a já tvoje ne,“ škádlil jsem ji.

Nechodil jsem na rande. Pokud jsem chtěl být nejlepším fotbalistou na světě, nemohl jsem ztrácet čas ani energii vážným vztahem. Mnozí by namítli, že už jsem ten nejlepší fotbalista, ale ještě jsem nevyhrál mistrovství světa, a dokud se tak nestane, nemohu si tento titul přisvojovat.

Přesto nebylo nic špatného na troše flirtování – nebo *hodně* flirtování, pokud se týkalo této záhadné dívky.

„Život není vždycky fér,“ řekla a tvářila se pobaveně.

Žena stojící vedle ní si něco zamumlala podnosem. Znělo to podezřele jako „*On na to brzy přijde*“, ale nemohl jsem si tím být jistý.

Upřímně řečeno, byl jsem jí tak uchvácený, že jsem si až do té chvíle neuvědomil, že je tu s kamarádkou.

„V tom případě se spokojím s tvým číslem.“ Kývl jsem na její košili. „Dlužím ti nové oblečení.“

„Aha, takže se *spokojíš* s mým číslem?“ V jejích očích se objevil pobavený záblesk.

„Jo. Pokud chceš, bude to anonymní. Žádné jméno, jen číslo – abych ti mohl koupit novou košili nebo zaplatit čistírnu, samozřejmě.“

„Samozřejmě. Jsem si jistá, že to je vše, k čemu to číslo použiješ.“

Pokrčil jsem rameny a v koutcích úst mi pohrával úsměv. Od včerejšího zápasu jsem se necítil moc dobře. Ale jít do hospody byl nakonec dobrý nápad.

„Nemohu zaručit, že se to v budoucnu nezmění, ale zatím mám čisté úmysly.“ Zvedl jsem ruku. „Slibuju.“

Opravdu jsem měl v úmyslu koupit jí novou košili, takže jsem vlastně nelhal.

Čistě z technického hlediska.

„Ačkoli samozřejmě věřím slibům *hráčů*...“ Z jejího důrazu na poslední slovo bylo jasné, že nemluví o mém pracovním postu. „Musím s díky odmítnout. Mohu si dovolit zaplatit čistírnu sama a nerada sděluju soukromé informace cizím lidem.“ Povytáhla obočí. „Snaž se nerozlít další pivo na nic netušící kolemjdoucí. Je to plýtvání dobrým pitím.“

Ohromeně jsem zíral, jak odchází. Její kamarádka ji následovala a cestou k východu se napůl smála a napůl po mně pokukovala.

Co se to sakra děje?

Nemohl jsem si vzpomenout, kdy jsem byl naposledy odmítnut.

Překvapivě mě to nenaštvalo, ale... zaujalo.

Ježíši. Chlap, který dokázal získat jakoukoli dívku, kterou chtěl, byl fascinován jedinou dívkou, která neměla zájem. Byl jsem jako chodící kliše.

„Uuf. *Tvrde* odmítnutí.“ Adilův hlas mě vytrhl z omámení. Ani jsem si nevšiml, že se ke mně s Noahem blíží. Vzal si z pultu limonádu a usmál se na mě. „Musela se dívat na včerejší zápas a z toho usoudila, že stojíš za hovno i mimo hřiště.“

„Bud' zticha.“ Ale nevěnoval jsem mu pozornost.

Příliš jsem se soustředil na záblesk tmavých vlasů a modrých džínů, když zmizela ve dveřích.

Záhadnou dívku jsem nikdy předtím neviděl, ale z nějakého důvodu jsem měl pocit, že to není naposledy, co jsme se potkali.

Následující týden jsem si užíval relativní svobodu. Potloukal jsem se s přáteli, sledoval reprízy starých seriálů a jezdil ve svých oblíbených sportácích. Fotbal mě rozpaloval a řízení mě zase uklidňovalo, a tak jsem nashromáždil záviděníhodnou sbírku luxusních vozů, které jsem využíval během svých každodenních pochůzek nebo jsem s nimi závodil.

Když jsem ale poprvé jel na trénink na Královskou baletní akademii, vybral jsem si raději nevýrazné auto. Paparazzi byli všude a nepotřeboval jsem, aby každý můj krok oznamovalo jasně červené ferrari.

Když jsem dorazil do Akademie, pocítil jsem uspokojení, že Vincentovo lamborghini chybí. Jiné auto by si nevzal, takže jsem věděl, že tu ještě není.

Zaparkoval jsem blízko vchodu a v myšlenkách těkal mezi obávaným tréninkem a dívkou, na kterou jsem narazil minulý týden.

Nevěděl jsem, proč ji nemůžu dostat z hlavy. Prohodili jsme spolu jen pár slov a já o ní nevěděl nic jiného než to, že si umí sama zaplatit za čistírnu a že nerada „sděluje soukromé informace cizím lidem“.

Při té vzpomínce jsem se musel pousmát.

Kromě fotbalu jsem si toho jinak moc nepřál, ale dal bych klidně jedno ze svých aut za to, abych ji mohl znovu vidět.

Možná. Pravděpodobně. *Určitě.*

Možná bylo dobře, že mi neřekla své jméno ani telefonní číslo.

Nepotřeboval jsem ve svém životě tak velké rozptýlení.

Vstoupil jsem do Akademie, zapsal se u elegantní recepční a podle jejích pokynů se vydal do tréninkového studia.

Královská baletní akademie sídlila v budově, která vypadala jako z filmu o době regentské a byla na hony vzdálená upocenému natěsnanému areálu tréninkového centra Blackcastlu. Byly tam obrazy baletek, fotografie baletek, bronzové sochy baletek... v podstatě všude byly baletky.

Myslím, že rafinovanost nepatřila k jejich silným stránkám.

Na druhou stranu, v zázemí Blackcastlu bylo logo našeho týmu vyraženo na každém povrchu, takže nemám co mluvit.

Do studia jsem dorazil právě včas, abych viděl, jak se z něj trousí studenti z předchozí lekce.

Přišel jsem dřív, takže jsem se držel zpátky a čekal, až poslední člověk zahne za roh, než jsem vklouzl dovnitř. Naštěstí tu ještě nebyl ani jeden ze sourozenců DuBoisových, a tak jsem využil příležitosti a prohlédl si okolí.

Nikdy předtím jsem nebyl na baletním představení, natož ve studiu, ale vypadalo to tu přesně tak, jak jsem si představoval.

Zrcadlová stěna odrážela řadu obřích klenutých oken s výhledem na udržovaný areál Akademie. Po celé délce místnosti se táhla dřevěná tyč a podlaha se leskla tak jasně, že jsem v ní téměř viděl svůj odraz.

Jediný nemístný předmět představovala velká taška, která balancovala na okraji rohového stolu. Bylo v ní

něco, co vypadalo jako svetr, kniha a... cokoli dalšího, co si lidé schovávají do svých tašek.

I na tu tašku to muselo být těžké, protože po statečném úsilí udržet se ve vzpřímené poloze se převrátila a s rachotem se polovina věcí rozsypala po podlaze.

Knihy spadla na zem. Pera se kutálela sem a tam, zatímco šátek se zasněně snesl na malou krabičku.

Podvědomě jsem očekával, že někdo příběhne a zkontroluje, co se to tu děje, ale nikdo se neobjevil.

Mám rozkutálené věci posbírat, nebo počkat, až se vrátí jejich majitel?

Bylo by narušením soukromí, kdybych zvolil první možnost?

Kašlu na to. Divnější by bylo, kdyby vešla dovnitř a viděla mě, jak zírám na její rozházené věci, aniž bych s tím něco udělal.

Přistoupil jsem k nim a začal obsah tašky skládat zpátky.

Svetr, knížka, propisky, make-up, klíče, láhev s vodou, punčocháče, lak na vlasy, plátěné papuče, léky, ručník, termoobal, šitíčko, další kniha... Ježíši, vypadalo to jako kouzelná taška Mary Poppinsové. Jak se jí to všechno vešlo do jedné tašky?

Mezi její sluneční brýle a posilovací gumy jsem vklínil proteinovou tyčinku. Nevěděl jsem, jak se do stanu k –

„Co to děláš?“

Zvedl jsem hlavu a okamžitě oněměl.

Ne, to není možné.

Vlasy si svázala, místo aby je nechala rozpuštěné, a místo košile a džínů měla trikot, návleky na nohy přes punčocháče a zavinovací sukni, ale byla to jednoznačně *ona*.

Ta dívka z hospody.

Měla stejné vlasy jako ten večer, stejné rudé rty a stejné pronikavé šedé oči, které mě právě provrtávaly pohledem.

Nebýt jejího našťvaného pohledu, snad bych se i domníval, že jsem si ji přivolał pouhou silou myšlenek.

„Já tady neslídím.“ Vzpamatoval jsem se z šoku a zvedl ruce na znamení kapitulace. „Ta taška spadla na zem a já jsem jen sbíral rozsypané věci.“

Přeměřila si mě ostrážitým pohledem a popošla ke mně – nebo spíš ke své tašce.

Měl jsem tušit, že je baletka. I v té hospodě se pohybovala s grácií člověka, jehož držení těla bylo dokonalé, pohyby plynulé a ladté. Ale zatímco v Našťvaném divočákovi jsem z ní cítil obavy, tady se chovala s lehkostí člověka, který je naprosto ve svém živlu.

„Chodíš sem na balet?“ zeptal jsem se.

Odhadoval jsem, že je jí něco přes dvacet, což se zdálo být mimo věkový průměr studentů Akademie, ale možná tu byla kvůli profesionálnímu tréninku.

Na rtech se jí objevil lehký úsměv. „Dalo by se to tak říct.“

„Pak je to znamení. Jaká je šance, že na sebe narazíme dvakrát?“ Doufal jsem, že se naše lekce budou v létě překrývat. A když ji tady budu vídat, možná budou moje vynucené tréninky o trochu snesitelnější. „Teď mi musíš říct, jak se jmenuješ. Ptám se jen ze zdvořilosti.“

„To jistě brzy zjistíš,“ řekla suše.

Sehnula se pro šátek, zatímco já jsem zvedal poslední knihu na podlaze. Ohmataný žlutozelený obal jsem poznal hned.

„Leo Agnelli,“ řekl jsem uznale. „Máš dobrý vkus.“

Naše ruce se dotkly, když se natáhla po podávané knize, a výboj elektřiny mi projel paží. Bylo to tak pronikavé a nečekané, že jsem málem knihu upustil.

Co to má sakra jako být?

Ztuhla, až mě napadlo, jestli to také necítí, ale její výraz byl nečitelný. „Čteš Lea Agnelliho?“ V jejím tónu zazněla velká dávka skepse.

„Občas.“ Ten malý záblesk musel být způsoben statickou elektřinou z našeho oblečení. To bylo jediné možné vysvětlení. „Zkus se netvářit tak překvapeně, Chloe. Slibuju, že tvé představě o mně jako o hloupém sportovci dostojím i v jiných ohledech.“

Pousmála se, ale rychle to chtěla zamaskovat, jenže už bylo pozdě. Viděl jsem to, ona věděla, že jsem to viděl, a moje schopnost vyloudit z ní úsměv by mohla být vrcholem mého posraného týdne.

„Nejmenuju se Chloe,“ řekla.

„To jsem si ani nemyslel, ale protože mi odmítáš říct své jméno, budu muset hádat, dokud to nezjistím... Alice.“

„Ta hra se opravdu rychle omrzí.“

„Naštěstí ale pro to existuje snadné řešení.“

Byl jsem dotěrnější než obvykle, ale kdybych si všiml, že je jí to jakkoli nepříjemné, přestal bych.

Jiskřičky v jejích očích mi však napověděly, že není až tak naštvaná, jak předstírala... a ruku ještě neodtáhla.

Oběma nám to došlo ve stejnou chvíli, protože naše pohledy současně spočinuly na našich rukách.

Ve vzduchu bylo cítit napětí a projel mnou další záblesk elektřiny.

První záchvěv byl jasný a krátký, působil jako blesk z čistého nebe. Tenhle byl pomalejší, silnější a v náhlém návalu horka jsem si připadal, jako bych obíhal

kolečka na Markovičově stadionu, i když jsem stál v klimatizovaném tanečním sále.

Tajemná dívka polkla a ani stálé hučení klimatizace nemohlo přehlušit můj bušící tep.

Snažil jsem se vymyslet něco jiného, ale nemohl jsem si vzpomenout, o čem jsme se bavili a proč jsem tady.

Takhle rozhozený jsem nebyl v přítomnosti ženy od doby, kdy jsem se v dětství nešťastně zamiloval do Hailey Bromptonové (v páté třídě se přestěhovala do Brightonu a zlomila mi srdce).

Vzrušení z toho, že znovu uvidím záhadnou dívku, se pomalu měnilo v obavy.

Jak na mě mohla mít tak silný vliv, když jsem ji sotva znal? Možná to přece jen nebyl dobrý nápad, že budeme tak blízko sebe. Kdybych byl chytrý, držel bych se od ní dál a soustředil se na své cíle: ligový šampionát s Blackcastlem, následně Euro a mistrovství světa.

Nevysvětlitelná fascinace touto dívkou do mé rovnice nijak nezapadala.

Flirtování byla jedna věc, ale ztráta soustředění něco úplně jiného.

„Ať už to máme za sebou.“ Napětí prořízl známý, nevítaný hlas.

Vincent vešel dovnitř se slunečními brýlemi na očích jako blbec.

Dívka ode mne odtáhla ruku a strčila knihu do tašky.

Také jsem spustil ruku podél těla, ale stále jsem cítil její dotek.

„Už bylo na čase, aby ses ukázal,“ řekla a tváře měla o poznání červenější než předtím. „Myslela jsem, že ti budu muset zavolat a připomenout ti dnešní lekci.“

„Byl hustý provoz a v podstatě jsem přijel přesně na čas. Nemůžu za to, že všude chodíš moc brzy.“ Vin-

cent mě ignoroval a soustředil se jen na ni. „Jsi připravená začít?“

Navzdory obavám z té dívky a ztráty soustředění mi při jejich lehkém škádlení projel žaludkem záchvěv žárlivosti.

„Vy se znáte?“ zeptal jsem se tak nenuceně, jak jen to bylo možné.

Nevypadala jako typ, který by si něco začal s Vincentem, ale staly se i divnější věci. V pekle.

Otevřela ústa, ale Vincent ji předběhl.

„Samozřejmě.“ Podíval se na mě, jako bych byl hlupák. „Je to moje sestra.“

KAPITOLA 4

SCARLETT

ŠKODA, ŽE JSEM NEMOHLA VYFOTIT Asherův obličej, když mu Vincent oznámil, že jsem jeho sestra. Kdyby mu čelist klesla ještě o kousek níž, tak už by mu asi upadla.

Neměla jsem ho vodit za nos tím, že jsem si nechávala své jméno pro sebe, ale tak trochu mě bavilo sledovat šokovaný výraz Ashera Donovana, když jsem mu nepadla k nohám, tak jako to dělaly ostatní ženy.

Nebylo to tak, že bych neměla svoje idoly nebo někomu nefandila. Například kdybych někdy potkala Natea Reynoldse, svého nejoblíbenějšího herce, asi bych začala křičet a omdlela bych. Jen jsem nefandila fotbalistům; byla jsem příbuznou jednoho z nich a asi kvůli tomu mě jejich sláva nijak nefascinovala.

„Tvoje sestra?“ Asher konečně našel slova. Jeho pohled přeskočil ze mě na Vincenta.

Chápala jsem, proč je tak šokovaný. Naši rodiče nemohli mít děti přirozenou cestou, a tak nás adoptovali, když jsme byli ještě miminka. Vincentovy tmavé oči a světle hnědá pleť byly pravým opakem mých šedých

očí a bledé pleti. A i když jsme nebyli biologicky příbuzní, byl to můj bratr ve všech ostatních významech toho slova.

Moc lidí ale nevědělo, že jsme adoptovaní, a bylo vždycky zábavné sledovat jejich reakce, když zjistili, že jsme sourozenci.

„Scarlett DuBoisová,“ pronesla jsem s náznakem omluvy. Opravdu jsem měla něco říct už dřív. „Jsem vaše nová instruktorka.“

Asher se na mě podíval a já se lehce zachvěla.

Anti-fotbalové předsudky stranou, ten muž byl nádherný. Téměř stejně tak nádherný jako Nate Reynolds, filmová hvězda.

Husté tmavé vlasy mu padaly do čela a rámovaly krásně tvarované lící kosti a smyslná ústa. Nespravedlivě dlouhé řasy lemovaly ty nejzelenější oči, jaké jsem kdy viděla, a každý centimetr jeho těla byl vypracovaný k dokonalosti.

Ale přitažlivost nespočívala ani tak v jeho vzhledu, i když byl objektivně bezchybný. Jeho charisma a naprostá lehkost, s jakou se pohyboval v záři reflektorů, způsobovaly, že od něj nebylo možné odvrátit zrak. Asher byl jedním z nejslavnějších sportovců na světě, přesto vypadal jako kluk odvedle.

Syrová mužnost zabalená do chladného sebevědomí. Ta kombinace byla tak magnetická, že ji nedokázal otupit ani můj odpor k fotbalistům. Kdyby to nebyl bratrův spoluhráč a soupeř, tak bych se do něj zamilovala.

Až na to, že je, takže se musíš dát dohromady.

„Každopádně.“ Odkáslala jsem si, ruka se mi ještě chvěla po našem krátkém doteku. To musí být statická elektřina z mého oblečení; to mám za to, že ještě v květnu nosím vlnu. „Pustíme se do práce. V tréninku

se zaměříme na sílu, vytrvalost a flexibilitu. Začneme rozcvičkou a pak přejdeme k práci nohou.“

Postupně jsem se uvolňovala, jak se trénink rozjížděl, a mé obavy z Asherovy blízkosti ustupovaly touze odvést dobrou práci. Sice jsem tuhle roli nechtěla, ale teď, když už ji mám, tak jsem v ní chtěla sakra vyniknout.

„Přejdeme k hlubokému protažení,“ řekla jsem poté, co jsme dokončili základní rozcvičku. „Zvedneme pravou nohu na barre, nadechneme se a předkloníme hrudník k noze. Dělejte to pomalu, nespěchejte ...“

Předvedla jsem jim ten pohyb, vychutnávala si protažení a jemnou hudbu hrající v pozadí. To byla ta nejklidnější část –

„Sakra!“

Při Vincentově zaklení jsem trhla hlavou. Spustila jsem nohu a otočila se na něj. Zahlédla jsem, jak se snaží dostat nohu na tyč. Fotbal přirozeně nerozvíjí ohebnost tak jako tanec a gymnastika, takže některé pozice jsou pro hráče obtížné.

Asher však už ve správné pozici byl a vychutnával si potíže mého bratra.

„Je to jednoduchý cvik, DuBoisi,“ pronesl. „Ale nic se neděje, když to nezvládneš. Všichni nemůžeme mít přirozený talent.“

Vincent zrudl v obličeji. *Nesnášel*, když byl druhý nejlepší, zvláště po Asherovi. Nikdy jsem to neřekla nahlas, ale tušila jsem, že to byl důvod, proč na posledním mistrovství světa udělal to, co udělal.

Kdyby stál proti komukoli jinému, zranění by nepředstíral. Nerad filmoval fauly, ale jeho rivalita s Asherem ho často nutila dělat hlouposti.

„Nepřekvapuje mě, že máš laťku tak nízko ohledně toho, co považuješ za talent,“ odfrkl si Vincent. „No-

vinka, Donovane, triky a efektní góly neznamenají, že jsi lepší než ostatní.“

„To si porotci Zlatého míče nemysleli, když mi loni předávali v pořadí už čtvrtou cenu.“ Asher získal prestižní ocenění pro nejlepšího hráče sezony čtyřikrát; Vincent vyhrál dvakrát. „Kromě toho se zdá, že pro tebe barre není *dost* nízko.“ Asher se posmíval Vincenově postavě.

Mému bratrovi zbělely klouby na rukách, jak držel tyč. „Ty...“

„Dost!“ řekla jsem přísně. „Vrátíme se k práci. Pokud se chcete hádat, dělejte to ve svém volném čase.“

Oba se mrzutě odmlčeli, ale slouží jim ke cti, že se během lekce už znovu nepokusili vyvolat další hádku.

Upravila jsem některé cviky pro Vincenta a další hodinu jsme se věnovali různým technikám práce nohou, kde se fotbal a balet nejvíce potkávají.

Ani jeden z nich předtím tanec netrénoval, takže jsem na ně první den šla pozvolna. Přesto byli oba na konci hodiny vyčerpaní a zpocení.

„Beru zpět vše, co jsem říkal o tom, že je fotbal námahevější než balet.“ Vincent se napil vody. Tvář se mu leskla potem. „Nemůžu uvěřit, že jsi to dělala půl života jen tak pro zábavu.“

„Nebyla to jen zábava. Byla to má práce,“ připomněla jsem mu. Zasáhla mě bolest při slově *byla*, jako že už to má práce není. Alespoň ne ta část s profesionálním tancem.

A ano, když jsem byla mladší, balet mě *bavil*. Líbila se mi disciplína, choreografie a kostýmy, ale ze všeho nejvíc se mi líbilo, že jsem objevila něco, pro co mám přirozený talent. Zatímco se moji vrstevníci strachovali kvůli tomu, co budou dělat po maturitě, já už měla budoucnost zajištěnou.

Pak mě ale o tu budoucnost připravila jedna deštivá letní noc a mně zbyly jen střípky toho, co jsem mohla mít.

Naskočila mi husí kůže. Otočila jsem se, otírala tyč a doufala, že Vincent nepostřehl mou změnu nálady.

Líbilo se mi, že kolem mé minulosti nechodil po špičkách jako naši rodiče, ale někdy jsem nebyla v tom správném duševním rozpoložení, abych o tom mohla mluvit.

„Pokud jsou pro tebe ty lekce příliš náročné, můžeš klidně skončit,“ řekl Asher. Popadl ručník, aby mi pomohl otřít tyč, ale tentokrát mravenčení, které mi rozpalovalo celé tělo, nemělo nic společného s duchy z mé minulosti. „Trenér by to určitě pochopil.“

Vincent zamžoural. „To bude v pohodě. Spíš se bojím o tebe.“

Hodil prázdnou láhev do tašky. „Vždyť jen jeden člověk v téhle místnosti má na kontě pohár pro mistry světa, a ty to nejsi.“

Nálada v místnosti klesla na bod mrazu.

Rysy Asherova obličej ztvrdly a já se musela chytit, jak jsem zavravorala. Dokonce i já jsem věděla, že vytahovat před ním mistrovství světa je zakázané, a to jsem ho sotva znala.

„Možná nejsem, ale aspoň nemusím podvádět, abych vyhrál.“

„A kdo mluví o podvádění? Rozhodčí to tak neviděli. Ani –“

„Nechte toho!“ Dnes jsem už podruhé musela zarezit jejich hádku.

„Předtím jsem to nechala plavat, ale už to neudělám. Jste tady na tréninku, ne na zápase v kleci. Nevím, jak fungujete ve svém klubu, ale v mém studiu se *budete* chovat jako dospělí a *budete* jednat jako pro-

fesionálové. Pokud to nedokážete nebo nechcete udělat, pak to ráda oznámím vašemu manažerovi, protože vám tady nebudu dělat chůvu, ani prostředníka, nebo terapeuta. Je vám to oběma jasné?“

Asher a Vincent na mě zírali a na hádku vmžiku zapomněli.

Málokdy jsem křičela, ale při vyhlídce, že budu celé léto muset poslouchat jejich hádky, jsem toho už měla dost.

„Je to jasné?“ zopakovala jsem otázku.

„Naprosto.“ Asher zareagoval jako první a jeho dřívější zamračený výraz se změnil v něco jako uznání, když si mě prohlížel.

Chtěla jsem se na něj zamračit.

„Jak je libo, sestřičko.“ Vincent se jen drze usmál, když jsem se na něj podívala, ale už se nepokoušel Ashera znovu vyprovokovat. Asher si sice začal, ale Vincent to vystupňoval tím, že začal mluvit o mistrovství světa. „Uvidíme se ve čtvrtek na večeři?“

Nenechala jsem se oklamat. Chtěl Asherovi připomenout, že to on je v téhle trojici cizincem, ale jestli si myslel, že mu budu nadržovat jen proto, že je to můj bratr, šeredně se mýlil.

Přesto jsem přikývla.

„Nezapomeň, že teď je řada s výběrem restaurace na tobě.“

S Vincentem jsme měli každý týden pravidelnou čtvrteční sourozeneckou večeři (pokud nebyl na cestách nebo neměl nějaké povinnosti vůči klubu). Po rozvodu rodičů jsem zůstala v Londýně s mámou, zatímco on se přestěhoval k otci do Paříže, takže když jsme vyrůstali, vídali jsme se jen o prázdninách.

Když před několika lety přestoupil do Blackcastlu, snažili jsme se dohnat ztracený čas. Nic se nevyrovná

rodině, zvlášť když jste obklopeni tolika vyžírkami a slávychtivými parchanty jako Vincent.

„Za hodinu mám rozhovor pro *Match*, takže se uvidíme později.“ Než odešel, vrhl na Ashera varovný pohled.

Zavrtěla jsem hlavou. Zmínka o *Matchi* byla zjevně mířena na Ashera. Oba soupeřili o pozornost tisku a sponzorů *mimo* hřiště stejně jako o slávu *na* hřišti. Všechno pro ně představovalo soutěž v poměřování pind'ourů a neustále se snažili předstihnout toho druhého.

„Takže,“ řekl Asher, když jsem se sbalila a chystala se k odchodu. Jejich lekce byla pro ten den má poslední a já se těšila domů na dlouhou koupel. Pomáhalo mi to od bolestí. Navíc se mi líbily ty bublinky. „Konečně vím, jak se jmenuješ.“

„A splnilo to tvá očekávání?“ rýpla jsem si.

„Zčásti. Vypadáš jako Scarlett.“ Pohledem se krátce zastavil na mých ústech a já se znovu zachvěla.

„Aha, ale DuBoisová tě vyvedlo z míry.“

„Dalo by se to tak říct.“ Vrhla na mě bezstarostný úsměv a mně se zrychlil tep. „Musím tě však pochválit, že jsi dokázala něco, co jsem považoval za nemožné.“

„A to je co?“

„Že můžu mít rád někoho s příjmením DuBois.“

Vykulila jsem oči, i když jsem bojovala s tím, abych se nezasmála.

„Jsi nenapravitelný koketa.“

„Protože flirtuju? To snad. Ale nenapravitelný? To je věc názoru.“ Asher mě následoval do haly a jeho dlouhé nohy snadno udržely krok s mým rychlým tempem. „Kromě toho na tebe musím být extra milý, když vím, že jsi Vincentova sestra. Už sis vytrpěla dost.“

Rozesmála jsem se a on mi odpověděl úsměvem. To trošku zmírnilo můj pocit viny, že jsem se smála na Vincentův účet.

Opravdu jsem nebyla připravená na to, jak charismatický je Asher při osobním setkání. Měla jsem možnost ho trochu poznat minulý týden v hospodě, ale dojem maličko kazilo rozlité pivo a stísněné prostředí.

Ale být s ním o samotě po našem společném tréninku a nést celou tíhu jeho pozornosti, když jsme tu zůstali jen my dva... to bylo úplně něco jiného.

Upoutával pozornost tak jako nikdo jiný. Bylo to nebezpečné.

„Vy jste nevlastní sourozenci?“ zeptal se Asher, když jsem mu neodpovídala.

„Jsme adoptovaní.“ Nebylo to tajemství, i když jsme to nikde zbytečně nerozhlášovali. „Než řekneš něco dalšího, tohle...“ Gestem jsem ukázala na prostor mezi námi. „Teď končí.“

Na jeho neuvěřitelně dokonalé tváři se zračilo pobavení. „Co je *tohle*?“

„Flirtování. Je to neprofesionální.“

„Obávám se, že flirtování patří k mé povaze, miláčku.“

Uf. Mělo by být zakázáno, aby jakékoli slovo znělo tak sametově jako *miláček* pronesený Asherovým hlubokým, medovým hlasem.

„Tak to budeš muset změnit, nebo potlačit.“

„Takhle ale příroda nefunguje.“

„Tady jsme ovšem v Akademii.“ Na konci chodby jsem spatřila svou spásu.

„Carino! Tady jsi.“ Zrychlila jsem tempo. Konečně někdo, kdo by mě mohl zachránit. „Hledala jsem tě.“

Vzhlédla od svazku papírů ve svých rukách. „Vážně? Ale ano, jasně že jsi mě hledala.“ Její oči padly

na Ashera a přísahala bych, že jsem zaslechla zasněný povzdech. *Ale ne. Ty taky.* „Ahoj.“

„Ahoj.“ Jeho úsměv by se dal popsat jednoduše jako úsměv, který stahuje kalhotky. „Viděl jsem tě minulý týden v hospodě se Scarlett, že? Já jsem Asher.“

Natáhl k ní ruku a ona se jí s přílišným nadšením chopila. „Carina. Ráda tě poznávám. Jsem tvoje velká fanylnka.“

Asher se usmál ještě víc. „Díky. Možná mi tedy pomůžeš přesvědčit Scarlett, že nejsem ďábel?“ Ztišil hlas do spikleneckého šepotu. „Myslím si totiž, že mě nemá moc ráda.“

„Ach, ona nemá nikoho moc ráda, ale neboj se. Nějak to s ní půjde. Časem.“

„Promiňte.“ Zkřížila jsem ruce. „Stojím tady.“

„Ano, já vím,“ řekla má proradná kamarádka. Přispěndlila papír na nástěnku. „Nech mě to dokončit, pak můžeme jít.“

Asher si ten list pořádně prohlédl. „Konkurz na představení Akademie,“ přečetl nahlas. „Letošním hlavním představením bude *Lorena*. O tom baletu jsem nikdy neslyšel.“

„Je to novější kousek,“ vysvětlila Carina. „Současný, ne klasický.“

„Na jakou roli se hlásíš?“ zeptal se mě. „Rád bych tě viděl na jevišti. Podíval bych se, jak tančí profesionálové.“

Tentokrát ani jeho úsměv nestačil na to, aby se mi zase nesevěřely útroby.

„Na žádnou,“ řekla jsem. „Neúčastním se vystoupení Akademie.“

„Proč ne?“

„Protože.“ Vyhnula jsem se Carininu soucitnému pohledu. Kromě Vincenta byla jedinou osobou, která

znala pravý důvod, proč nechci vystupovat. „Nemám čas.“

„S přípravou je spousta práce,“ dodala a pohlédla na mě. „A navíc účast zaměstnanců není povinná.“

„To je škoda.“ Asher vypadal skutečně zklamaně.

Nebyl jediný. Kdyby stačilo jen lusknout prsty a splnilo by se mi jedno přání, přála bych si znovu tančit na jevišti, ale život takhle nefunguje.

„Musíme jít, jinak nám to ujede.“ Chytila jsem Carinu za ruku a táhla ji chodbou, než nás zase zaplete do hovoru. „Uvidíme se ve středu na další lekci,“ dodala jsem a ohlédla se přes rameno.

Jeho rty se zachvěly, jako by přesně věděl, proč spěchám pryč.

„Už se těším, Scarlett.“

Po páteři mi přeběhl mráz a já zalapala po dechu.

Jestliže byl tón, jakým mi říkal *miláčku*, nezákonný, tak potom ta sametová důvěrnost, s jakou vyslovil mé jméno, byla přímo hříšná.

Neohlédla jsem se, ale jeho hřejivý pohled jsem na sobě cítila ještě dlouho poté, co jsme zahnuly za roh.

„Páni,“ řekla Carina, jakmile jsme zmizely z doslechu. Nemusela to rozvádět.

V dobrém i zlém jsem přesně věděla, co má na mysli.

KAPITOLA 5

ASHER

TA ZÁHADNÁ DÍVKA byla Scarlett.

Scarlett byla Vincentova sestra.

Vincentova sestra byla naší novou instruktorkou.

Měl jsem dva dny na to, abych se s tím šokem vyrovnal, a přitom jsem ani pořádně nevěděl, co k ní cítím.

Scarlett se vůbec nepodobala tomu, jak jsem si Vincentovu sestru představoval. Byla tišší, vtipnější a uměla popíchnout tím nejkouzelnějším způsobem. V pondělí jsem dorazil do Akademie připravený ji přinejlepším tolerovat, ale tam jsem zjistil, že dívka, na kterou jsem nemohl přestat myslet, je příbuzná mého největšího rivala.

Vesmír má zvrácený smysl pro humor.

Zastavil jsem se ve dveřích studia. Scarlett už byla uvnitř a připravovala se, ale něco mi bránilo vstoupit hned.

Řekl jsem si, že se od ní budu držet dál, než zjistím, kdo je. Tahle možnost je už ale pasé.

Vždyť přece nemusíš chodit dřív, abys s ní strávil

víc času o samotě, upozornil mě otravný hlas v mé hlavě.

Ztuhla mi čelist. *Sakra, sklapni.*

Hádám se sám se sebou. To nikdy není dobré znamení.

Scarlett se otočila. Naše pohledy se střetly a mně po zádech přeběhl mráz.

„Jsi tu brzy.“

Nepohnula se z místa u tyče a ani já se nepohnul ode dveří.

„Jsem přesně ten typ studenta.“

„Myslíš učitelův mazánek?“

„Miláčku, jestli mi chceš říkat mazánku, tak klidně můžeš.“

Musel jsem se pousmát, když jsem viděl, jak se jí po krku a v obličeji rozlil růžový odstín.

Snadno zčervenala. Bylo to rozkošné, zvlášť když to odporovalo slovům, která jí vycházela z úst.

„Zavádím dvě nová pravidla,“ řekla. „Zaprvé, žádné flirtování se mnou. Nikdy.“

„Aha, už jsme zase u toho. Nikdy je dlouhá doba.“ Konečně jsem se odlepil ode dveří a vstoupil do sálu. „A taky jsem neflirtoval. Říkal jsem pravdu.“

„A za druhé,“ pokračovala a nevšímala si mě. „Neříkej mi miláčku.“

„A co zlatíčko?“

„Ne.“

„Madam?“

„Ne.“

„Zvonilka?“

„Jen jestli chceš, abych tě kopl do zvonkohry mezi nohama.“

Vybuchl jsem smíchy. „A já si myslel, že baletky jsou jemné a elegantní.“

„Ale ano, to jsme.“ Scarlett povytáhla obočí. „Ovšem patříme také mezi sportovce, kteří mají nejvíc síly. Takže mi věř, že až tě nakopnu, tak to bude bolet.“

„Věřím ti.“ Nemohl jsem se přestat usmívat. „Tak tedy žádné flirtování, žádný miláček. Rozumím.“

Naše špičkování skončilo, když se o minutu později objevil Vincent.

Jak typické. Vždycky dokázal všechno akorát tak pokazit.

Ale měl jsem v živé paměti Scarlettino varování z naší poslední lekce, takže jsem mlčel a ignoroval ho, jak nejlépe to šlo.

Tohle asi neměl kouč na mysli, když nás nutil trénovat společně, jenže tu nebyl. Co neví, to mu neublíží.

Stejně jsme neměli moc času na „sbližování“. Lidé podceňovali náročnost baletu, protože vypadal tak étericky, ale ve skutečnosti byl trénink *brutální* – a to jsme byli teprve na začátku.

Scarlettin křehký vzhled klamal, lekce ve svém studiu vedla jako zatracený voják. I trenér by byl v šoku.

„Jedna, dva, tři, čtyři. Opakujte, dva, tři, čtyři. Dobře. Znovu.“

Já–“ Scarlett se zarazila a z tváře jí vyprchala barva. Vincent a já jsme se zarazili.

„Jsi v pořádku?“ zeptali jsme se oba zároveň. „Je to –“

„Ne. Jsem v pořádku.“ Usmála se. „Musím si jen... odskočit. Pokračujte. Hned jsem zpátky.“

Pohledem jsem ji sledoval ven z místnosti. Nešla rovnoměrně, vypadalo to, jako by odlehčovala jednu nohu, ale mohlo se mi to jen zdát.

Je v pořádku. Neměla přece důvod lhát, a i kdyby se necítila dobře, dokázala by se o sebe postarat.

Tak proč se mi na tom něco nezdálo?

„Ani na to nemysli.“ Vincentův ostrý tón přitáhl mou pozornost zpět k němu. „Viděl jsem, jak se na ni díváš,“ řekl, když jsem tázavě povytáhl obočí. „Dotkni se mojí sestry a jsi mrtvej.“

„Přestaň si pořád hrát na přehnaně starostlivého brášku, DuBoisi. Je to klišé.“

„Jen tě přátelsky varuju.“ V jeho výrazu ale nebyla ani špetka přátelskosti. „Scarlett je pro tebe tabu.“

„Scarlett přece může mluvit sama za sebe.“

„Ano, ale je příliš milá na úchyly, kteří toho chtějí jen využít.“

Skoro to vypadalo, že každý mluvíme o jiné Scarlett, protože ta, kterou znám já, vypadala, že je naprosto v pohodě s tím mě odpálkovat.

Neobtěžoval jsem se reagovat na tu část jeho komentáře o *úchylech*.

Znal jsem své záměry a hranice a Vincent ať si myslí, co chce.

„Ne že bys měl šanci uspět, i kdyby ses snažil dostat ji sebevíc. Už nechce znovu chodit s fotbalistou.“ Vincent pokrčil rameny. „Fakt smůla.“

Znovu? Se kterým hráčem předtím chodila? Jak dlouho spolu chodili? Byl to starý románek, nebo nedávný rozchod?

Potlačil jsem iracionální touhu vyptávat se ho na jejího bývalého.

Nechtěl bych mu dopřát to potěšení.

Scarlett se vrátila a přerušila náš rozhovor. Do tváře se jí vrátilo trochu barvy, ale na jejím hlase už byla znát únava.

Vincent jí řekl něco francouzsky. Odpověděla mu si-
ce vlídně, ale ostře se na něj podívala. Ať už říkal co-
koli, nechtěla, aby to říkal přede mnou, i kdyby to bylo
v jiném jazyce.

Už jsme byli skoro u konce lekce, když mu zazvonil telefon.

„Já vím, já vím. Moc se omlouvám.“ Rozběhl se ke své tašce v rohu sálu. „Ale to je tátovo nouzové vyzvánění.“

Scarlett se přestala mračit a ve tváři se jí zračily obavy, když Vincent zvedl telefon. Poslouchal a řekl několik strohých slov ve francouzštině, než hovor ukončil.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Táta měl nehodu.“ Další rychlá francouzština, následovaná Scarlettiným příkývnutím a Vincentovým postranním pohledem.

Co jsem sakra provedl?

„Omlouvám se za vyrušení,“ řekla Scarlett, když si Vincent přehodil tašku přes rameno. „Je to velmi neobvyklé, ale...“

„To je v pořádku. Chápu to.“ Do konce lekce zbývalo už jen deset minut a mým svalům by se přestávka určitě hodila. „Je tvůj táta v pořádku?“

„Myslím, že ano. Vincent to zařídí. Táta má rád kolem sebe lidi, kteří se starají o jeho osobní záležitosti.“

„Zavolám ti později a řeknu ti aktuální info.“ Vincent mě na odchodu upřeně pozoroval. „Nezapomeň, co jsem ti předtím řekl.“

Výbor pro udělení Nobelovy ceny míru by mě měl vyznamenat za to, že jsem na to nijak nereagoval a ani mu neodsekl. Má přece zraněného tátu a já nejsem žádný sráč.

„Ještě jednou se omlouvám.“ Scarlett si chvějící se rukou uhladila drdol. „Je to teprve naše druhá lekce, takže nechci udělat špatný dojem. Obvykle hodinu tak často nepřerušuju.“

„Tím přerušením myslíš použití toalety a rodinné záležitosti?“ Opřel jsem se o tyč a zkřížil ruce. „Jak neprofesionální. Měla bys toho hned nechat.“

Koutky úst jí zacukaly. „Když se to tak vezme, tak to zase není až tak zlé.“

„Jasně že není.“

V dálce zahřmělo a my se vyděšeně podívali k oknu. Byl jsem tak zaujatý děním ve studiu, že jsem si ani nevšiml náhlé změny počasí z krásného jarního odpoledne na zuřící bouři.

„Neříkej mi, že v tomhle počasí pojedíš metrem,“ řekl jsem, když si Scarlett balila věci.

Na nejbližší stanici metra to bylo dobrých patnáct minut chůze a venku to vypadalo na apokalypsu.

„Lidé jezdí metrem, i když prší.“

„Jen když nemají jinou možnost. Odvezu tě domů.“ Vyšel jsem za ní ze dveří a vydal se chodbou. „Carina odešla dřív, takže na ni nemusíš čekat.“

Scarlett se na mě podívala.

„Ty ji stalkuješ?“

„Potkal jsem ji cestou do studia. Řekla mi, že je dnes odpoledne objednaná k lékaři.“

„Proč by... to je jedno.“ Scarlett zakroutila hlavou. „Někdy toho napovídá až moc.“

„Popřemýšlej o tom,“ řekl jsem, když jsme se blížili k východu.

„Chceš jet raději metrem s mokkými nevrlymi cestujícími, nebo si odpočinout na sedadle spolujezdce ve zbrusu novém mercedesu?“

„Volím metro. Slyšela jsem dost historek o tom, jak jezdíš, a toho se já rozhodně nechci účastnit.“

Měl bych to nechat plavat. Neměl bych s ní mluvit mimo trénink – neměl bych se nechat rozptylovat a tak dále –, ale ona mě připravila o rozum.

„Je to sedan, ne sport'ák.“ Mercedes byl mým krytím před paparazzi. „Nepřekročím povolenou rychlost ani o kilometr. Slibuju.“

„Ne, díky.“ Scarlett otevřela dveře. „Vezmu si –“

„Ashere! Ashere, tohle je vaše nová přítelkyně?“

„Jak se cítíte po prohře v Lize během vaší první sezony s Blackcastlem?“

„Je pravda, že s Vincentem budete v létě trénovat společně?“

Príval otázek a blesků fotoaparátů explodoval jako bomba uprostřed jinak poklidného útočiště Akademie.

Obklopili nás paparazzi v mokrých pláštěnkách a kamery nám vrazili přímo před obličej, když jsem se na chvíli zarazil a zmlknul.

Jak mě sakra našli? Všichni zaměstnanci museli podepsat dohodu o mlčenlivosti a já jsem vždycky jezdil z domu do Akademie opatrně. A hlavně, jak se sakra dostali přes bezpečnostní bránu?

„Viděl jste, jak fanoušci Holchesteru pálí vaše dresy?“

„Jaké to je, když vás fanoušci, kteří vás milovali, nenávidí?“

Hluk se stupňoval. S kapucemi a obřími černými objektivy, které jim zakrývaly obličej, připomínali hejno supů, kteří slídí po zbytcích.

Zrychlil se mi tep. Výkřiky a záblesky se rozmazávaly do bílého šumu, zatímco se mi svíral žaludek.

Ne že bych nenáviděl média jako taková. Měli jsme symbiotický vztah, ale jen tehdy, když jsem s rozhovory souhlasil.

Nenáviděl jsem *tohle* – přepadávání, narušení soukromí, nechutné pokusy mě vytočit, aby mohli prodat mou reakci za babku. Proto jsem na to odmítl reagovat.

Hustě přšelo a já byl promočený na kost. Když jsem se vzpamatoval a snažil se prodrat davem, nad hlavou nám zahřmělo a propukl ještě větší chaos.

Starosti s tím, jak mě našli, si budu dělat později. Teď jsem se ale potřeboval dostat do auta a odvézt nás odsud pryč.

Mě. A Scarlett.

Otočil jsem se a srdce mi splašeně bušilo, když jsem ji uviděl ztuhlou nahoře na schodech s vytřeštěnýma očima a úplně bledou.

Myslel jsem, že je hned za mnou, ale vypadala, že je v šoku.

Jeden z paparazzi řekl něco, co ale v bouři úplně zaniklo, a chytil ji za paži.

Najednou se ve mně něco přepnulo a moje odhodlání držet jazyk za zuby se rozplynulo v rudém oparu.

„Hej!“ zařval jsem a odstrčil ho od ní. „Nesahej na ni!“

Blesky fotoaparátů začaly znovu cvakat.

„Spíte spolu?“

„Je to tvoje trenérka?“

„Jaký je váš vztah?“

„Ashere?“

„*Ashere!*“

Můj hlas a další příval výkřiků vytrhly Scarlett z omámení.

Chytila mě za nataženou ruku a běžela se mnou k autu.

Prudce jsem se prodral mezi paparazzi a nějak jsme se bez dalších incidentů dostali k mému autu.

Řekla mi svou adresu, ale ani jeden z nás už nepromluvil, dokud jsem nevyjel z pozemku Akademie a fotoaparáty nezmizely ve vzdáleném deštném oparu.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se. Ten den již poněkolkolikáté.

„Jo. Já jen...“ Scarlett zamrkala a podle hlasu byla ještě pořád vylekaná. „Je to tak vždycky?“

„Ne vždycky, ale většinou.“

To byl jeden z mnoha důvodů, proč jsem s nikým nechodil. Jakýkoli vztah by se rozpadl pod nápořem mých fotbalových povinností, neustálého sledování na veřejnosti a dotěrných paparazzi. Každý chtěl chodit s celebritou, dokud jednoho dne nepřišel domů a nenašel cizí lidi, jak se mu hrabou v odpadcích a hledají výplatní pásku.

„Bože.“ Scarlett se zhroutila na sedadlo. „Jak tě našli?“

„Bud' někdo porušil dohodu o mlčenlivosti, nebo mě sledovali už z domu a já si toho nevšímá.“

Potřebuju zavolat své PR manažerce, jestli by si s těmi fotkami neporadila dřív, než je zveřejní. Paparazzi si často pravidla přizpůsobovali tak, jak se jim to hodilo, ale Sloane si s nimi v minulosti dokázala poradit. Nechtěl jsem, aby se Scarlett potýkala s tlakem, který by se dostavil, kdyby se její tvář dostala do bulváru.

„Děkuju ti, že jsi mi pomohl,“ řekla tiše. „To jsi nemusel. Pravděpodobně mají milionový záběr, jak jsi do toho chlapa strčil.“

„Zasloužil si to.“ Svaly se mi znovu napnuly při vzpomínce na ruce toho kretěna na jejím těle. „Neměl na tebe sahat.“

Scarlett polkla.

„Překvapuje mě, že ses už s něčím podobným nsetkala dřív,“ prohlásil jsem po další pauze. „Myslím kvůli tvému bratrovi.“

„On mě před nimi chrání. Kromě toho žije mimo sezonu v Paříži, a když je tady, trávíme čas u sebe doma, ne na veřejnosti.“

„Takže vy dva jste si blízcí.“

„Ano. Vyrůstali jsme každý v jiném městě, ale čas-to jsme si spolu povídali. Jako dítě jsem neměla moc kamarádů kvůli baletu a on měl stejný problém kvůli fotbalu. Byli jsme vzájemně nejbližší důvěrníci, které ten druhý měl.“

Připadalo mi to zvláštní. Téma Vincent mě obvykle rozčilovalo, ale Scarlett bych mohl poslouchat celý den a neomrzelo by mě to.

Na druhou stranu nešlo o Vincenta, ale spíš o *ni*. Byla tak rezervovaná, že mě fascinoval jakýkoli pohled do jejího osobního života.

Zastavil jsem na červené a podíval se na ni. Scarlett hleděla přímo před sebe a byla zamyšlená. V lidech čtu docela dobře, ale u ní jsem vůbec netušil, zda uvažuje o mých slovech, o svém životě nebo o tom, co si dá k večeři.

Pohledem jsem sledoval elegantní křivky jejího profilu a hledal něco, co jsem nedokázal pojmenovat. Na řasách jí ulpívaly kapky vody a pokrývaly prameny vlasů sčesaných do drdolu baletky. Elegantní profil jejího nosu ustoupil měkkým rtům a jemné bradě, která se teď napjala do přísné linie.

„Přestaň s tím,“ řekla, aniž by se na mě podívala.

„S čím?“

„Přestaň na mě zírat.“

„To bude na tréninku těžké, když se na tebe nebudu smět podívat.“

„Dívat se na mě při tréninku je v pořádku. Ale *tohle* zírání v pořádku není.“

Konečně odtrhla oči od silnice a pokynula na nás dva.

„Jak přesně na tebe zírám?“ zeptal jsem se pobaveně.

„Jako bys...“ Scarlett se zarazila a napětí mezi námi houstlo, bylo už téměř hmatatelné.

Její oči se nestřetly s mými, ale to neustálé bušení kapek vody na okna odpovídalo prudkému zvýšení mého tepu.

„Jako bych co?“

Otázka se mezi námi vznášela dost opatrně na to, aby narušila napětí, které se mezi námi rozlévalo.

Rty se jí na okamžik roztáhly do úsměvu, ale potom zvedla bradu a rysy jí ztvrdly. „Jako kdybys se mnou flirtoval. O to nestojím, pamatuješ? Je to jedno z mých pravidel.“

„A máš jich hodně?“

„Čeho?“

„No pravidel.“

„Jsem baletka. Žiju podle pravidel.“

„To je škoda.“ Na semaforu se konečně rozsvítila zelená a já od ní odtrhl pohled, abych se mohl soustředit na cestu. „Bez nich by sis užila víc legrace.“

Scarlettin pohled mě zahřál na tváři, než i ona stočila pohled před sebe.

Napětí v nastalém tichu nezesláblo, spíše se jen přeskupilo, naplnilo vzduch stálým šuměním a já si začal uvědomovat její přítomnost, i když jsem se nedíval přímo na ni.

Jemný posun její nohy. Pokles její brady. Pomalé zvedání a klesání jejího hrudníku.

Do prdele. Sevřel jsem pevně volant.

Dvacetiminutová cesta do Scarlettina bytu mi připadala příliš dlouhá a příliš krátká zároveň, a když konečně vystoupila z auta a zamumlala *děkuju*, nezmohl jsem se na víc než na přikývnutí.

Počkal jsem, až se v pořádku dostane dovnitř, a pak jsem odjel, ale její vůně tu zůstala.

Scarlett je tabu. V hlavě mi znělo Vincentovo varování.

Rád bych ho poslechl – ne proto, že bych se ho bál, ale protože jsem se děsil toho, co by se mnou sblížení se Scarlett mohlo udělat, kdybych ho neposlechl.

KAPITOLA 6

SCARLETT

„KDO TĚ ODVEZL DOMŮ?“

„Proč si myslíš, že mě někdo odvezl domů?“ Vybalila jsem čínské jídlo z donášky a vyhýbala se bratrovým očím. „Vždycky jezdím metrem.“

Nebyl čtvrtek, ale před hodinou se objevil u mě v bytě poté, co vyřešil záležitost s naším otcem. Pohlédla jsem na něj, pustila ho dovnitř a objednala nám jídlo.

Někdy je sourozenecká intuice silnější než jakékoli vysvětlování.

„Ke stanici metra je to dlouhá cesta a na chodbě nemáš mokré deštník. Takže jsi metrem nejela.“ Vincent pokrčil rameny. Seděli jsme u kuchyňského stolu na našich obvyklých místech – já u okna, on u lednice. „Jak prosté, milý Watsone.“

„Páni, já mám v kuchyni Sherlocka Holmese. Zavolejte někdo na BBC One a řekněte jim, že můžou natáčet další díly.“

„Haha.“ Vincent si vytáhl z krabičky jarní závitky. „Nebyla to Carina, že ne? Protože jsem nezapomněl, jak mi najela lambem do obrubníku.“

„Už se ti za to několikrát omluvila,“ řekla jsem a potlačila smích při vzpomínce na Vincentův výraz, když uviděl škrábanec na svém drahocenném autě. Carina byla pro něj jako druhá sestra, což byl jediný důvod, proč ji pustil za volant. „A ne, nebyla to ona. Byl to někdo jiný z Akademie.“

Asher docházel na tréninky, a proto byl vlastně také dočasným členem Akademie, takže jsem ani moc nehlala. Když se to vezme kolem a kolem.

Nechtěla jsem s ním nastoupit do auta. Po té nehodě jsem se s neznámými řidiči necítila dobře, proto jsem si taxíky brala jen výjimečně, ale když na nás paparazzi tak najednou vystartovali, neměla jsem na vybranou.

„Takže někdo ze zaměstnanců.“ Z nějakého důvodu se Vincentovi ulevilo. Možná se jeho paranoidní já obávalo, že to byl *Asher*, kdo mě odvezl domů. „Dobře.“

Neopravila jsem ho a nepotvrdila tak jeho obavy.

Když se ohlédnu zpátky, měla jsem být vzhledem k Asherově pověsti bezohledného řidiče obezřetná. On ale jel opatrně a pomalu a díky našemu rozhovoru jsem ani na nebezpečí z jízdy nepomyslela.

Na to, že mě pouhá jeho přítomnost znervózňovala, dokázal mou úzkost zároveň zmírnit – konkrétně tím, že mě rozptýlil natolik, že jsem neměla čas myslet na nic jiného.

Uvnitř mě sžíral neklid. Nelíbily se mi mé rozporuplné reakce na Ashera. Byla jsem raději, když jsem své emoce uměla roztrdit do přihrádek – černých a bílých, dobrých a špatných, abecedně seřazených a barevně označených. Ale když jsem se na něj podívala, nedokázala jsem nic z toho.

A to jsem *nenáviděla*.

„A co táta, jak to s ním vypadá?“ zeptala jsem se a změnila téma. Asher a já jsme neudělali nic špatné-